

[Per Federspiel.]

træffes ved, at de ansvarlige ministre kommer sammen vel forberedte og med vilje til at nå videre.

Det vil som sagt ganske afhænge af den vilje, regeringerne har til at fremme integrationspolitikken, om den nye organisation får den værdi, man kan håbe på, virkelig bliver samlende for de højt udviklede industrialiserede landes fælles politik.

Vi fra vor side er enige i, at der ikke er nogen grund til at drøfte enkeltheder i overenskomsten, og med disse bemærkninger skal jeg anbefale, at det høje ting vedtager forslaget til beslutning om ratifikation af overenskomsten.

Jørgen Jensen: 15 år efter at den første verdenskrig sluttede, herskede der så at sige i alle lande den dybeste depression økonomisk, politisk såvel som mentalt. Hele efterkrigstiden dengang havde været præget af en gensidig mistillid, der på det økonomiske område satte sine frugter i en hårdkogt selvforsyningspolitik med stadig voksende toldmure og stadig strengere importrestriktioner. I stedet for at importere varer eksporterede man dengang arbejdsløshed, og ingen kunne siges alene at have skylden. Alle lande var medskyldige i denne tilstand. Jeg tror, vi kan sige det så hårdt, at sjældent har der været ført en mere forkert økonomisk politik end den. Materiel nød og politisk desorganisation, ja, depression blev følgen, og den yderste konsekvens af de tilstande blev den anden verdenskrig med al dens gru og elendighed.

Jeg synes, at udviklingen heldigvis går i den rigtige retning, det kan vi se i dag. 15 år efter den sidste krig blomstrer den vestlige verdens økonomi som aldrig før, og en enestående materiel velstand har bredt sig i vestens lande, selv om der vel endnu findes pletter i den almindelige frodighed. Ih, hvor forandret, kunne man sige, og man kan med rette spørge om grunden til, at situationen har skiftet så stærkt. Her er en af de vigtigste årsager det økonomiske og handelspolitiske samarbejde, som vestens lande indledte straks efter anden verdenskrig, og dette samarbejde har de opretholdt siden hen.

Vi har set talrige internationale og europæiske samarbejdsorganer i virksomhed.

De vestlige lande har på en helt anden måde end tidligere været åbne mod hinanden. De har erkendt, at kun ved økonomisk samarbejde og ved indbyrdes handel, helst under lige vilkår naturligvis, ville det være muligt at udnytte vor tids højt udviklede teknik og vore økonomiske ressourcer til bedste for alle befolkningslag. Vi har erkendt, at vi er gensidigt afhængige af hinanden, både økonomisk og politisk, og vi må derfor samarbejde og gensidigt støtte hinanden.

OEEC er vel den økonomiske samarbejdsorganisation, der har betydet mest for Europa efter krigen, selv om vi har set mange andre. Denne organisation blev skabt som det vigtigste redskab for Europas genopbygning efter krigens voldsomme ødelæggelser. USAs storslåede Marshallhjælp til Europa blev ydet som hjælp til selvhjælp, og denne selvhjælp var det, OEEC blev eksponent for. Herigennem blev de amerikanske hjælpeydelse fordelt, og OEEC største handelspolitiske indsat lå i nedbrydningen af det tosidede handelssystem og oprettelsen af et europæiske flersidet valutasystem.

Men vi må også erkende, at der er lidt skuffelser i OEEC. Det lykkedes jo aldrig for alvor at drøfte toldpolitikken, som det ærede medlem hr. Per Hækkerup sagde, i denne organisation, og den kom på en måde til derefter at føre en temmelig ensidig politik. De særlige landbrugsproblemer, som ikke mindst Danmark har været dybt interesseret i at få løst, måtte den gamle organisation i realiteten også give op overfor.

Alt har sin tid, og OEECs dage syntes talt, dengang forhandlingen om et bredt europæisk frihandelsområde brød sammen for godt 2 år siden, men nye opgaver har budt sig frem. Europas økonomi er det sidste år blevet lige så stærk som USAs, ja, jeg synes, at underskuddet på den amerikanske betalingsbalance og opskrivningen for nylig af D-mark og gylden viser, at den europæiske patient nu faktisk er stærkere end den amerikanske læge, der kom patienten til undsætning for 13 år siden.

En helt naturlig ting er det, at der skal være et fortsat økonomisk samarbejde mellem de europæiske lande indbyrdes, disse på den ene side og USA og Canada på den anden side. Disse lande har meget tilfælles. Stort set er de 20 stater, som nu